

[Justitsministeren.]

Bestemmelse derfor kun faar Betydning for et begrænset Antal Personer, hvoraf flere allerede nu sidder i en betydelig og anset Sagførervirksomhed, har jeg fundet det ubetænkeligt at efterkomme de paagældendes Ønske om at faa Adgang til at blive Landsretssagfører, dog saaledes, at man kræver en Virksomhed som Underretssagfører paa mindst 5 Aar. Forslaget er anbefalet af Sagførerraadet.

Ændringerne til § 83 m. fl., der tilsigter en Forenkling af Fremgangsmaaden ved Udtagelse af Nævninger til det enkelte Nævningeting, har næppe større almen Interesse. Det er en Ændring af rent praktisk Betydning, og jeg vil ogsaa her tillade mig at henvise til Bemærkningerne.

Det samme gælder Forslaget om Ændring i Retsplejelovens § 660 om Mødepligt i Skifteretten for dem, der er lodtagne i et Dødsbo. Hidtil har man ikke kunnet tvinge dem til at møde. Nu foreslaas der altsaa indført en Regel, hvorefter de skal kunne tilpligtes at give Møde for at give Oplysninger, som maatte være nødvendige af Hensyn til Boets Opgørelse.

Endelig skal jeg nævne den foreslaede Ændring til Retsplejelovens § 478, 1ste Stykke, Nr. 3. Den gaar ud paa at muliggøre Foretagelse af Udlæg uden forudgaaende Dom paa Grundlag af et i fast Ejendom udstedt Pantebrev til en Hypotekforening, hvis Statutter er stadfæstet af Indenrigsministeriet, naar Forfaldstiden er indtraadt paa Grund af væsentlig Forringelse af Pantets Driftsinventar, Driftsmateriel eller Besætning, og naar saadan Følge er betinget i Pantebrevet. Forslaget skyldes en Henvendelse fra Hypotekforeningernes staaende Udvalg og er anbefalet af Indenrigsministeriet, som jo fører Tilsyn med Hypotekforeningerne og stadfæster deres Statutter. En tilsvarende Adgang til Foretagelse af Udlæg uden Dom er, som det er de ærede Medlemmer bekendt, allerede hjemlet for Pantebreve til Banker, Sparekasser og Kreditforeninger. En saadan Udlægsadgang maa imidlertid anses at være af særlig stor Betydning for Hypotekforeningerne, hvis Pantebreve jo har en ringere Prioritetsstilling, og da jeg ikke kan se, at der vil være noget betænkeligt ved ogsaa at indrømme Hypotekforeningerne denne Ret, har jeg altsaa stillet det dertil sigtende Ændringsforslag.

Forinden jeg slutter, skal jeg bemærke, at Justitsministeriet i de forløbne Maaneder har været i Forhandling med Sagførerraadet angaaende en eventuel Undersøgelse

vedrørende Sagførere, hvis nationale Optræden under Besættelsen kan kritiseres. Resultatet af disse Forhandlinger er blevet, at der af Justitsministeriet er udarbejdet et Ændringsforslag til Retsplejelovens § 144, et foreløbigt Ændringsforslag, kan man sige, gaaende ud paa, at den Beføjelse, som Sagførernævnet nu har til at suspendere Sagførere og til at idømme Bøder for disciplinære Forseelser, kan udstrækkes til, at Sagførernævnet kan tage en Sagførers nationale Optræden under Besættelsen op til Undersøgelse med den Virkning, at Nævnet kan suspendere ham i kortere eller længere Tid eller helt fratage ham hans Beskikkelse, hvis hans nationale Optræden har været af en saadan Karakter, at Nævnet maatte finde Grundlag derfor. Den paagældende Afgørelse af Nævnet skal derhos kunne indankes for Landsretten. Da Forhandlingerne angaaende dette Ændringsforslag ikke er helt afsluttede, kan jeg ikke fremsætte Forslag derom i Dag, men jeg har gerne villet nævne det, idet jeg haaber, at vi maa kunne faa disse Forhandlinger afsluttede, saa at det vil være muligt for mig inden det foreliggende Lovforslags anden Behandling over for det Udvalg, som jeg gaar ud fra bliver nedsat, at fremsætte et Ændringsforslag med Henblik paa det omtalte Forhold.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jeg skal derefter have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om borteblevne*.

I nugældende Ret findes en Del spredte Bestemmelser om Retsvirkningerne af, at en Person ikke kan findes. I Ægteskabsloven findes der Regler om Ægtefællers Ret til Skilsmisse, naar den anden Ægtefælle er forsvundet, og i Forordningen af 2. April 1817 gives der Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes med den Arv, der paa Skiftet udlægges til en fraværende Arving. De vigtigste Bestemmelser findes endelig i Forordningen af 11. September 1839 angaaende Behandlingen af en bortebleven Persons Formue. Denne gamle Forordning af 11. September 1839 har altsaa kunnet bruges helt til vore Dage. Forordningens Bestemmelser gaar i store Træk ud paa følgende.

Naar en Person er forsvundet, men har efterladt sig Formue her i Landet, som der maa tages Vare paa, beskikkes der i Almindelighed en Værgе for ham. Naar han imidlertid har været borte i et længere Tidsrum under saadanne Omstændigheder, at der er